

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

391.01

Szerző:

Cím:

Pesti divatok

Hely

Idő

1919

Forrás:

Uj Nemzedék

Személy

Bp

1919. XI. 22.

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

Budapest tövörös házinyomdája 1919.

Pesti „divatok.”

Az oláh megszállás alatt gyakran volt „szerecsém” Pest utcáin hölgyeket látni, akik az oláh nemzeti motívumokkal stilizált ruhát viseltek. A nyam-nyam zenével, a Don Anijotte cintányérjára emlékeztető sisakokkal ezek is eltűntek Pest utcáiról, hálá Istennek. Megjelent a Bocakay-sapka, a bastoll, a nemzet vidáman harsogó színei, azonban sehhol sem látható még nyoma sem a hölgyek öltözködésében a magyarságnak. Nem arra gondolok, hogy Pest asszonyai magyar nemzeti viseletet öltösznek, ennek sem értelme, sem lehetősége nincsen. A divat Európában nemzetközi, de minden nemzet mégis bizonyos faji stílt, árnyalatot belevihet. A himnuszok, a díszítések arabeskjeiben, a színek öszszeválogatásában nem lehet sehhol, semmi magyart látni. Pedig hogy a magyar színek és motívumok mennyire alkalmasak nemesek estélyi, de még egyszerűbb ruháknak jellegzetesebbé, magyarosabbá tételezésére, azt még a háború előtt láttam, mikor Poirer, a francia női szabó „genie” egy costume-műalkotását néztem meg, hol a ruhák szabásában, díszítésében a perzsa, az orosz, a breton elemek mellett pompásan fel voltak használva a magyar népművészet jellemző sajátosságai, melyeknek különben a paraszt-szűrők, ruhák, mellények és kötények szinte kikapadhatatlan forrásai. Az ugynevezett pesti divatszalonoknak, melyek az orosz zubbony, a románstílusú tolettadarabok készítésével oly alázatosan követték a sekélyes efemer divatosságokat, most már igazán kötelességünk volna, hogy a legújabb pesti „divatot”, amely remélhetőleg a legutolsó és legegyszerűbb és mindenkorra, a magyarságot is segítse érvényrejuttatni a pesti nők öltözködési életében.

Pest utcáin már régebbi idő óta, de mostanában nagyon gyakran lehet látni férfiaknál kis törbent öltöztetésű bunkókat. Nem akarok arra kitérni, hogy ennek alapjában véve nincs sok értelme, egy ostoba feltevésekre alkalmat adó ferde kis divatmánya az egész ügy, de tiltakozni akarok ennek az „eszköz”-nek a neve ellen. Boltokban, ahol árulják, meg azok is, akik hordják, nagyon gyakran úgy nevezik, hogy „Horthy bunkó”. Hát ez vagy ostobaság, vagy perfidia. Ez a fegyver nem magyar tulajdonság. Pesten akkor tűnt fel először, mikor Horthy neve még az ismeretlen jövő mélyében nyugvó és jövőre megváltása volt a magyarságnak. Az utálatos, lehetetlen közbiztonság alatt nyögő Pest, a Károlyi- és Kun-árak alatt, midőn a becsületes és megbízható polgár, mint „gyanus ellenforradalmár” nem kapott fegyverviselési engedélyt, fordulnak a félő és óvatos emberek ehhez az eszközhöz, a fültelki csirkefogók, utonállók elleni védekezés céljából. Páris erődtítésének apacheai, a kínai kikötővárosok söpredékét fékentartó policemánok, minden világváros jasz patkánya vallhatja magát jogosan ez alattomos fegyver gazdájának. Aki pedig Horthy nagynevű, nyílt, magyar nevét biggyeszti ehhez a bunkóhoz nyélnek, az ellensége Horthynak, az defektája a magyarságnak, meggyalázója az új magyar hadseregnek. Kik nevezték el így, kik akarták ocsmány alattomosággal a Vezér nevét ilymódon „népszerűsíteni”, azt nem kutatom, ez könnyen sejthető. De tűnjön el ez az elnevezés és tűnjön el ez az eszköz is Pest utcáiról, legyen vége ennek az undok divatnak. Hisz van már erős, felfegyverzett seregünk, mely megvédi a polgárságot a külvárosi csanailletől Pesten, ha pedig Horthy nevére akar valamit elnevezni a pesti divat, úgy arra ott van ezer más nemes, becsületes tárgy. Horthy vezérnek nem bunkója van, de fenséges, magyar vitézi szabályja.